

ПЕНТАГРАМ

Учителя П. Дънов

ПЕНТАГРАМ

Учителя П. Дънов

Съставител
Г. ГерасимоваПриложения
Л. Димитрова
В. ДрагановаИздаелство Бяло Братство
София, 2013София 1113, кв. „Изгрев”
ул. „Ген. Щерю Атанасов” 2www.bialobratstvo.info
izdatelstvo@bialobratstvo.info

ISBN 978-954-9000-00-0

ПЕНТАГРАМЪТ – СИМВОЛИ И ЗНАЧЕНИЕ

В бележниците на Учителя Петър Константинов Дънов от 1897 до 1900 г. са намерени различни символи, свързани с Пентаграма – букви, образи и картини, светилник, дъга, кръст, петоъгълна звезда. За подобни символи – букви, тръба, изваден нож, образ на Христос и др., които е видял в небето на 20 август 1899 г., Учителя пише в писмо до Пеню Киров. За добродетелите се говори в много от писмата, разменени между тях (1898-1917 г.). На Търновския събор през 1910 година, Учителя обяснява смисъла на някои от тези символи.

На Събора в 1911 г. до образа на Христос е окачена нова картина – графичен черно-бял Пентаграм. Учителя разяснява значението на символите, показани в Пентаграма. Обръща особено внимание на думите, изписани около изображението: *В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа*. В края на Събора, на 15 август, всички присъстващи получават негово печатно копие (65x50 см).

На Събора през 1914 г. Учителя дава допълнителни обяснения за значението на

Пентаграма и за правилното му използване. През 1922 г. в молитвената стая на вилата, където стават Търновските събори, е поставен нов Пентаграм – голям, цветен, 180х140 см, нарисуван от художник по лични указания на Учителя.

Цветният Пентаграм се отличава от черно-белия по някои особености. Въведени са нови символи във външния кръг – подпис на Учителя и крилато колело, под което има светеща сфера. Има промени и във вече съществуващите символи – буквата **Ж** е пренесена с едно поле по-нагоре, вляво; окото на Мъдростта е вписано в равностраничен триъгълник, а не в кръг; кръгът на формулата е очертан с цветовете на дъгата и вместо главата на мъж, на върха на Истината е изобразен Учителя. Картините в средния кръг са нарисувани не вътре, в началото на лъчите, а отвън, срещу върховете им. В допълнение извън кръга на Пентаграма са дадени няколко образа – над кръга са ангелите, а под кръга са човешките души (децата).

Пентаграмът е окултен символ, съществуващ от дълбока древност в школите на Бялото Братство, но този Пентаграм, който е даден от Учителя, с формулата, вписана от вътрешната страна на светещата окръжност – *В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа*, с имената на добродетелите и със символичните знаци, е нов и бележи отварянето на Школата в началото

на 1922 година. Всъщност тази картина става емблема на Школата, където учител е Учителя – затова се появява свещеният му подпис към фигурите от външния кръг, а неговият образ е на върха на Истината.

Тук ще изложим някои от обясненията за Пентаграма, дадени по време на Търновските събори, както и по-нататък в някои беседи и разговори с Учителя.

Пентаграмът представлява път към Истинския живот – той символизира пътя на човешката душа към Бога. Това не е обикновена фигура, а е фигура, построена по окултните закони, окултни сили действат в нея. „Пентаграмът представлява велики разумни течения в Живата природа, течения на Светлината. Това са пет велики центъра, в които стават велики процеси. Те представляват пет положителни и пет отрицателни сили: възходящите, или положителните, се намират по върховете на петоъгълника, обърнат с върха си нагоре, а низходящите, или отрицателните, се намират във вътрешния петоъгълник, обърнат с върха надолу.”

Когато на Събора през 1911 г. Учителя раздава картината на Пентаграма, той казва: „да се занимаете с нея и [да] я проучите, защото във вас искаме да образуваме огнище, олтар за Господа. Господ се проявява в един народ само тогава,

когато има огнище за Него”. По думите на един от учениците Пентаграмът е бил раздаден на първите приятели с известни поръчения и „... този, който го приемаше, приемаше и известни задължения по отношение на Учителя, на Бялото Братство и на живота си”.

Като разгледаме Пентаграма, ще видим, че той до известна степен отговаря на човешкото тяло – наподобява човешка фигура с разтворени ръце и крака. Така поставени, ръцете показват, че човек е в движение – Пентаграмът е символ на човека в движение. Този символ означава още разпределение на разумните сили в човешкото същество – това е човекът, който работи, който служи на Бога.

Около Пентаграма в окръжност е изписано изречението *В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа*. В окултната наука окръжността е символ на благоприятните Божествени условия – значи кръгът е Божественото, в което живее човек; благодарение на това той има благоприятни условия да се развива и да стигне до съвършенство. „Потопен в Бога” – това е кръгът.

В Пентаграма са написани петте думи: *Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел*. Тези пет добродетели са качества, които човек трябва да изработи в себе си, за да стане съвършен.

Любов, Мъдрост и Истина се разбират, но какво е Правда? Под понятието Правда, или Справедливост, се разбира нещо по-дълбоко от това, което разбира днешната юриспруденция. Човек спазва Правдата, ако има уважение и почитане към всичко живо в света – вола, овцата, паяка, мушичките и тревите, понеже в тях живее Бог; те имат Божествена цел в бъдеще. Ако човек обиди едно животно, с това нарушава закона на Правдата. Благата, които Бог дава, трябва да се разпределят равномерно между всички същества, те са за всички и всички трябва да се ползват от тях. Третото нещо, което се разбира под понятието Правда, е следното: всеки човек се ражда с известен бюджет, с известен кредит; всяко същество се кредитира от Невидимия свят и обществото трябва да му даде условия за развитие – ако това се приложи, тогава се спазва законът на Правдата.

Какво значи Добродетел? Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел са все добродетели. Думата *добродетел* се употребява в широк и тесен смисъл. В широк смисъл означава всички добродетели, всички нравствени качества и съвършенства, в тесен – добротворство, или правене на добро, а в още по-тесен смисъл се разбира служене на Бога.

Тук са изписани числата: 1, 2, 3, 4, 5. Това са числата на добродетелите.

На Пентаграма се виждат три букви – **В**, **У**, **Ж**. Тези букви означават Великото Училище на Живота. Пентаграмът представя образно това Велико училище, в което сме поставени.

„Този живот можем да си го представим като [ръкописна] буква **Х** в обърнато положение. За да се справи с противоречията, човек трябва да прекара в средата им перпендикуляр [получава се буква **Ж**]. Перпендикулярът, който примирява противоречията в живота, е Божественото начало в човека. Щом приложи Божественото начало в живота си, човек се справя с всички мъчнотии и противоречия.“

В

У

Ж

Първо ще изложим Пентаграма като път за еволюция на човешката душа, а след това – начините, по които можем да си служим с него.

Човек, когато е все още млада душа, която тепърва добива опитност в живота, извървява външния път на Пентаграма. Символите на външния кръг на посвещение – *сабя, чаша, книга, свещ и жезъл* – са вън от Пентаграма. Това значи, че човек минава по този път преди

да стане ученик, докато е още „в света“. Началото на своето развитие той започва с грубата и егоистична сила, служи си с нея, правилно или неправилно, и това е символизирано от сабята.

Като си служи с насилие и неправда, по закона на кармата човек минава през страдания, т.е. започва да пие от горчивата чаша на страданието – затова чашата е следствие на сабята. Човек изпива до дъно чашата, в която са събрани всички страдания, причинени от него, и то в четворен размер. Но страданието има и друго значение. Има окултен закон, според който то се превръща в *Любов*; страданията, през които минава човечеството, подготвят новия човек – човекът на *Любовта*. Има и друг окултен закон: винаги раждането на една нова идея в човека се предшества от страдания – те са родилните мъки за Новото. Освен това чашата прилича на цвят – значи чрез претърпяване на страданията животът ни ще разцъфти, а цветът ще даде добър плод.

Страданията учат, човек достига до книгата и като се учи, просвещава се, добива светлина и става по-разумен. Иде свещта – тази свещ е запалена в него, той се учи. Светилникът представлява човешкия разум; това е човекът, който разсъждава, който мисли, защото да мислиш правилно означава да светиш. Този човек вече знае къде върви и какво прави.

Когато се осветли отвътре, човек идва до жезъла, който символизира власт. Два са символите на властта – сабя и жезъл; но това са два вида власт – светска, която убива и взема, и духовна, която дава и възкресява. Тези два вида се изключват взаимно. Жезълът означава още, че човек добива известна власт над себе си, а също и над някои сили и закони в Природата. Докато сабят трябва да бъде в хоризонтално положение, жезълът е изправен, което символизира стремеж към Бога.

С тези пет фази на първия кръг завършва външното учение на човека в живота, което става несъзнателно. След това той идва до една вътрешна криза, чувства се незадоволен и при тази неудовлетвореност търси по-дълбокия смисъл на живота. Който е минал през сабят, чашата, книгата, свещта и жезъла, вече влиза в пътя на ученика. Това е вторият, или средният кръг на Пентаграма.

Досега външният живот е работил върху човека без активното участие на неговото съзнание, а сега той поема еволюцията си в свои ръце. Това значи влизане в Божествената школа. Човек става ученик – т.е. започва съзнателно да изработва в себе си Божествените добродетели, които характеризират съвършенството.

Символите на втория кръг са изписани в

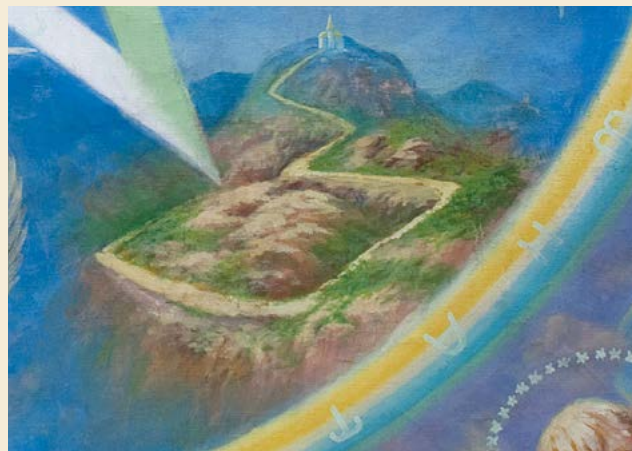
самата петолъчка на графичния черно-бял Пентаграм и до върховете на лъчите в цветния. Първо е нарисувана *арка* – широка врата, през която ученикът влиза в Школата. С влизането в този Път започват изпитанията му. Когато е в началото, дават му се по-леки изпити, които той е в състояние да издържи – стълбата с удобни стъпала символизира това. Това е отразено във върха на Добродетелта, в началото на синия лъч на Истината, който води нагоре към свобода. В съзнанието на ученика проблясва Истината, но не пълната Истина, защото тя ще блесне едва когато стане съвършен.

Вторият образ е този на Учителя, когото ученикът среща. Това е показано във върха на

Истината, в началото на зеления лъч на Правдата. Христовият Дух започва да работи върху ученика, да го ръководи отвътре и тогава той тръгва по пътя на Правдата.

Като изучи закона на Правдата, идва до мястото, където има стръмен, каменист път и се откроява тясна врата; това е във върха на Правдата, в началото на розовия лъч на Любовта. Тази врата е по-тесна от първата. За да се влезе в нея, се минава по тесния път, за който говори Христос. *Стръмна пътека към тясна врата* означава отказване или отричане до известна степен от светските неща, които дотогава са съблазнявали човека. Мине ли пътя на самоотричане, човек тръгва по пътя на Любовта. „Бъди готов да направиш поне една

жертва за Господа – казва Учителя. – В Стария завет са жертвали животни, но сега жертвата подразбира друго – ще пожертваш себе си. Да се жертваш – това значи да се движиш в посока на Любовта.“

Когато в ученика се развие до известна степен Божествената Любов, тя донася Мъдрост. Окоето символизира Мъдростта. То е изобразено във върха на Любовта, в началото на жълтия лъч на Мъдростта. Това е Божественото око, Божественият Дух, „... който ще ви научи как да разбирате Божествените истини“. Това е вътрешното знание, което се дава само на човека на Любовта, защото той няма да злоупотреби с него и да го използва за себе си.

Щом човек добие Любов и Мъдрост, тогава разцъфтява *Дървото на живота*. Неговият образ е във върха на Мъдростта, в началото на портокаловия лъч на Добродетелта. Животът на ученика дава плодове – иде добродетелта в мистичния смисъл на думата. Човек стига до осмисляне на своя живот – той разбира, че смисълът на живота е служене на Бога. С това завършва вторият кръг в развитието на ученика – Пътят на зазоряване.

За да стъпи в духовния път на ученичеството, или на стръмната пътека, човек трябва да мине през тясната врата, за която говори Свещеното писание. Преминал през нея, той среща Великия Учител Христос лице в лице, както е посочено в

черно-белия Пентаграм. Оттук нататък ученикът е в непрекъснато общение с Христа и неговият път вече има връзка с петте върха: Арарат, Мория, Синай, Тавор и Голгота. Може да стане ученик, да срещне Христа само онзи, който има непоколебима Вяра в Него. Вярата му трябва да бъде като гранитна скала, в която се разбиват вълните на житейското море. Тази Вяра е символизирана с планината Арарат, на която е спрял Ноевият ковчег. В Свещеното писание един образ на такава непоколебима Вяра е Авраам; той беше удостоен да се нарече приятел на Бога, но това високо звание вместо да го направи горделив, толкова го смири, че не се поколеба да принесе в жертва сина си на планината Мория.

С такова смирение човек напредва по-бързо по Пътя и се възкачва като Мойсей на планината Синай, където получава Заповедите Божии. Когато ги получава, той се преобразява и над него слиза Духът; това става на планината Тавор.

Той се преобразява, но това още не е краят на Пътя. Краят е безсмъртието и за да го получи, човек трябва да се отрече от себе си, т.е. да умре за света. Ако не умрете, нямате живот вечен, казва Христос. Вечният живот – това е възкресението от мъртвите, което става на Голгота.

Това са петте посвещения, които очакват всеки окултен ученик, тръгнал по Пътя на Христа и ръководен от Него. Всеки, който върви по този Път, трябва всеки ден в определено време да мисли поне пет минути за значението на тези пет планини. По този начин човек се приближава към тях най-напред с мисълта си, после със сърцето си и най-послед с цялата си душа, докато стане едно с тях.

След втория кръг иде третата фаза на развитие, която е в центъра. Централният кръг се нарича още Светая Светих на Пентаграма. Учителя не дава много обяснения за него, защото не сме готови. Тук има две змии, права, кръг, кръст и пак кръг. Двете змии показват, че човек се бори със своята нисша природа, която трябва да трансформира, да победи своя личен живот.

Тук ученикът минава най-големите страдания, най-големия изпит – изпита на Голгота. Висшата природа побеждава в човека, той надвива злото в себе си и минава през кръста. Под кръст се разбира пълното самоотричане. В резултат човек се слива с Божественото и завършва напълно своето развитие. Настава Вечният ден. Затова казваме, че Пентаграмът показва Пътя на развитието на човешката душа, или Великото училище, което човек трябва да мине, за да добие съвършенство.

За силата, излизаща от Пентаграма, и за нейната употреба Учителя казва:

„Вие носите Пентаграма, но това е идолопоклонство. Защо го носите като украшение?

Трябва да знаете, че от него излиза динамична сила. Пентаграмът е извор на светлина, всеки ясновидец ще види как излизат лъчи от него по всички посоки и като знаете, че излиза такава сила, носете го съзнателно, а не несъзнателно. Носите ли го несъзнателно, тогава сте идолопоклонници. Ако човек съзнава силата на Пентаграма, той притежава мощно оръжие. Всяко място в Пентаграма е оградено. От него излизат силни вибрации, които ограждат от лоши влияния и тъмни същества не могат да припарят там. Когато Пентаграмът е с върха нагоре, той е правилно поставен; и никога не трябва да се поставя с върха надолу”.

Който има Пентаграм, трябва да го постави в рамка под стъкло и не в която и да е стая, а в тази, в която рядко идват чужди хора и където се моли. Там не трябва да се говорят лоши неща, понеже излиза сила от Пентаграма и ако тя срещне противодействието на някоя обратна сила, става катастрофа. Ако там, където има Пентаграм, се говори и мисли лошо, вършат се лоши постъпки, тогава той действа разрушително, защото се смесват два вида влияния – положително и отрицателно.

Когато човек се намира пред Пентаграма и се моли, нека да съзерцава изречението *В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа*. После да си представи мислено,

че в този кръг има още два. В средния кръг пише така: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Син Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен”. И в третия, най-вътрешния кръг, да впише мислено изречението: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи”. Когато човек се моли и си представя тези три изречения, тогава Пентаграмът има по-голяма сила.

При нужда или опасност човек може да направи следното: да образува около себе си Пентаграм – отначало ще го направи мислено, после с ръка и после да си послужи с трите изречения около Пентаграма; многото препятствия, които има, ще се разпръснат. Пентаграмът е мощно средство, с което човек може да бъде запазен от външни пречки и препятствия и от вътрешни борби с лоши сили. Когато е в опасност, може да си представи, че държи Пентаграма пред себе си, като с дясната ръка хваща лъча на Правдата, а с лявата – лъча на Истината, насочва върха напред към обекта и казва: „В името на Господа нашего Иисуса Христа моля Господа, Великия и Силния, да стори благоугодното пред Неговите очи”.

Притежава ли човек Пентаграма, трябва да работи за Слава Божия. Ако го използва правилно, тогава Пентаграмът ще бъде източник на богатство и благословение. Ако иска да се

ползва правилно от неговата сила, човек трябва безвъзвратно да реши в себе си да служи на Бога и да няма връщане назад.

* * *

ЧЕХЪТ ФРАНЦ ШЛАМБОРА – ХУДОЖНИКЪТ НА ЦВЕТНИЯ ПЕНТАГРАМ

Автографът „Ф. Шламбора“ може да се прочете в долния десен ъгъл върху кориците на двете издания на „Песни на Всемирното Братство“, София, 1921 и 1921-1922 г. Рисунките са с духовна символика.

В долния десен ъгъл и на големия цветен Пентаграм (180х140см) може да се разчете името на същия художник – Ф. Шламбора. 19/VIII 1922.

Именно този Пентаграм е бил представен през 1922 г. по време на Събора (19-25 август) на Бялото Братство в Търново. Бил е поставен в молитвената стая. Това е една от значимите картини на художника график Франц Шламбора. Внучката на Франц Шламбора Мария Мазарова-Гинева знае от дядо си, че той е познавал Учителя Дънов и хора от Братството. С братя и сестри Шламбора продължил да контактува до смъртта си през 1955 г. Тя знае, че Учителя Дънов специално е изпратил един от братята да го покани за среща, за да му поръча изработването на големия цветен Пентаграм. В семейството на художника е известно, че тогава Петър Дънов многократно е позирал на Шламбора за скица в цял ръст. По време на сеансите двамата са разговаряли дълго.

До края на живота си художникът Шламбора повтарял, че не е срещал по-интелегентен и интересен събеседник от Петър Дънов. Имал е голямо уважение и респект към личността на Учителя.

Франц Шламбора, по народност чех, е роден на 1 декември 1881 г. в Прага, в семейство с 12 деца. Там е учил е художествена графика. Шламбора пристига в България най-вероятно през 1906 г. заедно с още няколко колеги художници. Те са напуснали Австро-Унгария, тъй като не желали да служат в имперската войска.

Отначало Ф. Шламбора живее във Велико Търново и работи като ретушор в ателието на фотографа Серафимов, с когото обикалят окръга и снимат сватби. На една сватба в Горна Оряховица се запознава с бъдещата си съпруга Йонка, родом от гр. Лясковец. Женят се през пролетта на 1909 г. На 10 март 1910 г. в Горна Оряховица се ражда дъщеря им Славка. Като студентка в консерваторията, Славка се запознава и се омъжва за световноизвестния български тенор Тодор Мазаров. Синовете на семейство Шламбора (Любомир и Александър) се раждат в София.

През 1908 г. Франц Шламбора открива собствено фотоателие във Велико Търново. Става известен фотограф в града. До преместването на семейството в София през 1911 г. Шламбора развива активна фотографска дейност. По препоръка на Туристическото дружество през 1909 г. известният търновски архитект Георги Козаров ангажира Шламбора да фотографира значими исторически събития, интересни архитектурни, археологически и исторически паметници в Търново. От тези снимки са изработени едни от първите пощенски картички на града, които се разпространяват в страната и чужбина.

В София Франц Шламбора работи като художник на свободна практика. Вълнувал се е

от борбите на българите за свобода, за което свидетелстват неговите творби от 1912 година – цикъл от картини под общото заглавие „Българска велика слава”. Илюстрирал е книги с патриотична тематика на поета Любомир Бобевски. В една от книгите – „Под сянката на меча” от 1917 г., е поместен портрет на Л.Бобевски от художника. На евреите-българи, загинали по време на войните (1912 - 1918 г.), Шламбора посвещава цветен художествен албум с 400 образа, издаден в Прага през 1919 г. В календар за 1933 г., издаден от Женското македонско дружество, е включена репродукция на картината му „Изгнаници”. Шламбора е автор и на географски карти, рекламни материали и др.

Възможно е Франц Шламбора да има отношение и към изработването на графичния Пентаграм от 1911 г. По време на първите събори във Велико Търново (1909 - 1911 г.) той вече е известен фотограф график в града. Вероятно е още тогава да се е запознал с Учителя, още повече, че литографският отпечатък на Пентаграма е изработен в София от друг чех – Иван Празе.

Приел България за своя втора родина, Франц Шламбора оставя спомена за един високморален художник, повлиян и от идеите на Учителя Петър Дънов и Братството.

* * *

СИМВОЛИ СВЪРЗАНИ С ПЕНТАГРАМА, ЗАПИСАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

12 октомври, неделя, 1897 г., след пладне. Господ яви Своята благодат и Своята милост. Изяви Господ завета на Своята Любов (рисунка на букви и око), защото Бог е, Който действа във вас, и хотението и действането – според Неговата блага воля. Филип. 2:13.

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

19 март 1898 г. Завета на дъгата се яви и Господ погледна благосклонно към раба Си на 5 ч. след пладне. Благословен Господ сега и во веки.

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

20 август 1899 г. Славата Господня („Онзи стълб, който предвождаше израилтяните в пустинята“) дойде от запад помежду ясното небе... Този стълб Господен като наближи към центъра на небето, се раздели на две части: по-голямата част мина откъм юг и закачи Слънцето, в което се явиха различни краски. После се образува един хубав кръст, една тръба и един изваден нож и след това близо до Слънцето се яви едно човеческо сърце, зад което се показваше един

образ. Северната част образува един светилник с три свещи и далеч към североизток буквата Л и И и отдолу две метли...Това стана към 10 ч. сутринта и трая цели два часа. Аз се потрудах да сменя [да рисувам] всичко, което видях, и имам две рисунки. За мое учудване след като рисувах всичко и започнах да разглеждам този ребус, видях буквите Б, Р, Я, А да се преплитат една в друга и при това още много.

(Писмо № 24 на Учителя до Пеню Киров от 1 септ. 1899 г. Епистоларни диалози. Ч. I., с. 122.)

25 август 1899 г. Днес ме посетиха седем ангели и четири добри духове. Ангелите имаха на главите си бели покривала. Двата добри духа бяха малки деца, носени от двамата ангели. А другите два вървяха между тях. Часът бе десет, денят бе сряда... Аз размишлявах днес върху видението, което видях на 20-и този месец... и върху великите Божи пътища.

(Личен бележник на Петър Дънов, с. 98-99.)

29 август 1899 г. Сутринта в неделя видях три дъги: едната на запад, другата – на северозапад, третата – на югозапад. Славата Господня бе излязла от чертога на изток, а силата Господня идеше от запад.

(Личен бележник на Петър Дънов, с. 98-99.)

30 август 1899 г. Днес имаше голям дъжд. Надвечер в шест часа видях две дъги на

изток и две други посред, които кръстосваха североизточната [страна] като светли струи и образуваха буквите **И** и **Х**, което четох [така] - Господ Исус Христос е спасение и надежда на тоя свят.

(Личен бележник на Петър Дънов, с. 99.)

16 октомври 1899 г. Душата ми се радва за Славата Господня. Дърво на живота е Той, Който днес ми Се яви в Своя славен стълб на скинията [древноеврейски храм].

(Личен бележник на Петър Дънов, с. 104.)

30 октомври 1899 г. Делото напредва, Духът работи, Истината се въдворява, Добродетелта възкръс-ва, Правдата иде, Любовта се възцарява.

(Писмо № 25 на Учителя до Пеню Киров. Епистоларни диалози. Ч. I., с. 131.)

7 ноември 1899 г. Духът Господен ви ръководи към пълната Истина... Послушанието на Неговия благ Дух е велика Добродетел... Трябва да се въоръжим първо с Господнята Мъдрост.

(Писмо № 26 на Учителя до Пеню Киров. Епистоларни диалози. Ч. I., с. 132.)

15 февруари 1900 г. Ето, ще приемеш един знак от Мене този месец (рисунок на петоъгълна тъмна звезда, вписана в светла окръжност).

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

20 юни 1900 г. След пладне ми се яви знакът Господен, който принесе утеха на душата ми. Бях при канарата.

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

29 юни 1900 г. Ж (Хоризонталната линия на буквата е поставена над средата. Буквата е вписана в окръжност).

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

30 юни 1900 г. „Бог ще извърши Своео дело“ – текст, изписан между две успоредни равнини, нарисувани в перспектива. Числото 30 е отбелязано в горната равнина.

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

7 юли 1900 г. Колко са благи пътищата на Господа Бога нашего (следва хоризонтално нарисувана с по три успоредни линии ръкописна буква Х).

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

8 юли 1900 г. Дерзай, Господ Бог наш ти идва на помощ. Знакът на Божията милост и благодет ти се яви на небето. Той е Христос, Спасителят ти.

(От препис на оригинален личен бележник на П. Дънов, направен от Тереза Керемидчиева и съхраняван в НБКМ.)

ИЗПОЛЗВАНИ ИЗТОЧНИЦИ

1. Беинса Дуно. Акордиране на човешката душа. Архив на Боян Боев. Т.ІІІ. София, 2001.
2. В-к "Братски живот", бр.38, юни 2009 г.
3. Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново. Т. І-ІІ. Варна, 1995-1996.
4. Дънов, Петър и Пеню Киров. Епистоларни диалози. Ч.І. 1898-1900. София, 2010.
5. Дънов, Петър Учителя. Разумни отношения. Беседа от ООК, 10.ІІІ.1930.
6. Личен бележник на Петър К. Дънов. София, 2010.
7. Преписи на оригинални лични бележници на Петър Дънов, направени от Тереза Керемидчиева (архив на НБК).

С ПЕНТАГРАМЪТ, човек трябва
да работи за слава на Бога.

Ако го използвате правилно,
тогава ПЕНТАГРАМЪТ е източник на
богатство и благословия.

Ако иска да използва силата си правилно,
човек трябва да избере да служи
на Бога завинаги.

ISBN 978-954-744-200-9

9 789547 442009 >